

Prenses Ve Düşler Ülkesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 31 Mayıs 2013

Bir varmış bir yokmuş. Günümüzden yıllar önce... Hayır hayır, ne önce ne de sonra, tam da bugün yaşanan bir hikaye anlatmak istediğim...

Ülkenin ismi “Yalnızlar Ülkesi” imiş. Bu ülkede naif, asil bir prenses yaşarmış: Uzun sırma saçlı, sevgi dolu ve mutlu, asla insanların hor görmeyen bir kızcağızmış kendisi. Ülkenin yönetimi onun elindeymiş. Mutlu, mesut bir halk yaşarmış bu güzelim ülkenin topraklarında. Zenginiyle, fakiriyle, çoluğuyla çocuğuyla geçinip gidermiş herkes.

Fakat ülkenin idaresini elinde bulunduran prenses çok kederliymiş. Tüm ailesini seneler önce, kötülükler ülkesiyle yaptıkları kanlı bir savaşta yitirdiği için çok üzgün ve yalnızmış. Kanlı bir savaştan geçen ülkesini kötülere kaptırmamak için büyük bir mücadele vermiş ve de başarılı olmuş. Halkı için seferber olan, akıllı, bilgili, babasının yolunda giden dirayetli bir kızmış kendisi. Ona miras kalan tek servet, ona öğretilenler ve de çok sevdiği halkıymış.

Fakat gel zaman git zaman, komşu ülkeler fırsat kollayıp, prensesin ülkesine göz dikmişler. Bu güzelim ülkenin topraklarını ele geçirmek tek amaçlarıymış. Türlü entrikalarla, yalan dolan ve hilelerle, prensesi alt edip idareyi ellerine geçirmek istiyorlarmış.

Sonunda, prenses dayanamamış ve halktan bir kurul oluşturmaya karar vermiş. Ülkenin ileri gelenlerinden tutun en alt tabakasına kadar kapı kapı dolaşmış ve akıllı, bilgili kişilerden oluşan bir heyet oluşturmuş. Ve gün gelmiş, toplanmışlar, istişare yapmak üzere bir araya gelmişler. Evet, bu ülkenin insanları çok mutluymuş ama bir o kadar da gerçekleri göremeyecek kadar saf ve iyi niyetliymiş. Neyse, dedik ya, kurul toplanmış ve demişler ki prensese: “Efendimiz, gücümüzü onlarınkiyle birleştirelim, siz de tahtı onlara devredin.”

Ne var ki, bu, hiç hoşuna gitmemiş kederli prensesin. Babasının yıllarca uğraşıp didinerek yarattığı krallığı onlara vermek istemiyormuş. Biçare, kala kalmış... Sonunda düşünmüş, taşınmış ve demiş ki: “ Bu taht, bana babamdan miras. Beni yetiştiren, büyüten, erdemli bir insan olmama vesile olan babamdır. Ben ondan dürüstlüğü, namuslu ve erdemli yaşamayı ve savaşmayı öğrendim. Asla, işin kolayına kaçmayacağım ve kanımın son damlasına kadar çalışıp, didinip ülkemi düşmanlarıma teslim etmeyeceğim.”

Bunu duyan kurul üyeleri şaşka kalmışlar. Sonuçta, prensesin yalnız olduğu kadar güçsüz olduğuna da kanaat getirdikleri için dediklerine inanamamışlar: “Namus ne ki, herkes namuslu; dürüstlük ne ki, hepimiz dürüstüz; çalışkan olmak ne ki, biz zaten işimizi yapıyoruz,” deyip, burun kıvrımışlar ve gerisin

geri evlerine dönmüşler.

Prensesin bu dirayetli davranışını duymayan kalmamış. Kimi destek olmuş, çoğu da kınamış.” Kız başına, bu yükün altından kalkamaz,” diye de oldukça eleştirmişler. Ama prenses kararlıymış ve düşüncelerini uygulamaya başlamış.

Dört bir yana haber salmış; elindeki tüm imkânları kullanıp ülke dışından akıllı, bilgili öğretmenler, idareciler ve işinin ehli uzmanlar getirtmiş. Oturup bir plan yapmışlar. Gerekli gereksiz tüm masrafları kısip, tüm mali önlemleri alıp, ülke insanların harcamalarına kısıtlama getirmişler... Krallığın da harcamaları en alt seviyeye indirilmiş. Halkın her türlü eğlencesine sınırlama getirilmiş. Ülke halkı bu durumdan hiç hoşnut olmamış; bilge kesim ise destek olmuş prensese: “Elbet bir bildiği vardır,” diye sonuna kadar destek çıkmışlar. Sıra ülke güvenliğine gelmiş: Sınırlara gözü pek nişancılar konuşlandırılmış, prenses bilfiil onların başında durup, gerektiğinde tek tek denetlemiş olanı biteni. Sınırlara tel örgüler çekilmiş, mayınlar döşenmiş.

Velhasıl, kısa sürede ülke toparlanmış. Halk görmüş ki, olan biten işe yarıyor; prensese hak vermişler ve sonuna kadar onun saffında yer almaya karar vermişler.

Prenses o kadar mutluymuş ki; artık kendinden emin halkının karşısına çıkmış ve onlara şöyle seslenmiş: “Ey güzel halkım, bu zor günleri artık geride bıraktık, ülkemizi, topraklarımızı düşmanların eline bırakmadık, öyle ki bu topraklar bana babamdan mirastır. Canım pahasına da olsa bu kutsal emaneti koruyacağıma dair ona söz vermiştim ki öyle de oldu. Ben bana öğretilenler sayesinde buradayım, başınızdayım. Zor günler aşılacak içindir. Keza bu ülkeye yeni bir düzen gerekiyordu, yapılması gerekenleri el ele vererek, sevgiyle, inançla başardık. Kısaca zoru başardık. Bu topraklar bizim canımızdır, kanımızdır, şerefimizdir. Kolay değildi ama olması gerekendi. Artık kolay kolay da sırtımız yere gelmez.”

Ve herkes çılgınca alkışlamış prensesi, konuşmasını bitirince: “ Prensesimiz var ol! Biz kocaman bir aileyiz ve hep yanındayız.”

Artık eski mesut günler yenide

n başlamış. Prenses da halkı da çok mutluymuş. O gece babasını görmüş rüyasında prenses. Aynen şöyle demiş babası ona: “ Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Yapılması gerekeni yaptın, sana yakışan da buydu. Azmin, iraden, dürüstlüğün ve tabii ki halkına duyduğun sevgi sayesinde başardın.”

Prenses belli belirsiz gülümsemiş uykusunda ve şöyle mırıldanmış: “ Seni seviyorum baba, ben senin kızınım, benimle hep gurur duyacaksın.”